

WILMA
HOLLANDER

*Zoete
wonderen*

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2018 Wilma Hollander
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: MatZet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 1298 8
ISBN 978 94 027 6906 7 (e-book)
NUR 301
Eerste druk augustus 2023

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk 1

‘O nee, hè!’ Met een woeste ruk trok Lotte het dekbed over haar hoofd, in een poging het doordringende boorgeluid dat uit het aangrenzende huis kwam buiten te sluiten. ‘Ik ben vrij! Mijn enige vrije dag van de hele week. Ik wil uitslapen!’

Niet dat het veel zin had om dat hardop te zeggen. De nieuwe buurman zou haar door de muur heen toch niet kunnen horen. De enige levende wezens die medelijden met haar zouden kunnen hebben, waren haar twee katten, maar die hadden zich bij het eerste geluid van de boor al uit de voeten gemaakt.

Gefrustreerd draaide ze zich nog een keer om. Ze snapte heus wel dat de buurman het na zijn zeer recente verhuizing niet kon vermijden om wat geluidsoverlast te veroorzaken, maar dat hij dat nu net op háár vrije dag moest doen, vond ze heel vervelend. Vooral als hij daar om halfnegen ’s ochtends al mee begon, in een muur die aan haar slaapkamer grensde.

Toen het boren na een paar lange minuten nogal abrupt stopte, slaakte ze een opgeluchte zucht – om vervolgens verschrikt overeind te vliegen toen het vervangen werd door een luid gehamer.

‘En nou heb ik er genoeg van!’ Boos sprong ze uit bed, griste haar kamerjas van de stoel en schoot in haar sloffen. ‘Dat zal ik die vent eens goed vertellen ook!’

Ze stormde de trap af, de keuken door, de tuin in. Zonder erbij na te denken, beende ze regelrecht naar het poortje halverwege in de hoge heg, die de erfafscheiding vormde tussen haar en het buurhuis. Zij en haar vorige buurtjes hadden de tuinpoort altijd gebruikt om even snel bij elkaar aan te wippen, en in haar boosheid stond ze er niet bij stil dat een nieuwe buur daar misschien helemaal niet van gediend was.

Aan de andere kant van de heg zag ze naast de achterdeur een

hele stapel lege verhuisdozen staan. De buurman zette er blijkbaar nogal haast achter om zijn nieuwe stek op orde te krijgen.

‘Hallo?’ riep ze luid, terwijl ze door de openstaande deur kordaat de keuken binnenstapte. ‘Buurman? Hoort u mij?’

Het hameren ging gewoon door, en nu hoorde ze ook een mannenstem die luidkeels mee galmde met een of andere Nederlandse smartlap.

‘Wel verdorie!’ Foeterend liep ze naar de trap, en ze schreeuwde keihard naar boven: ‘Hé! Kan het wat zachter?’

Het gehamer – en het gezang – stopte abrupt. ‘Is daar iemand?’

‘Ja, ik ben het, de buurvrouw. Kunt u even naar beneden komen? Het praat een beetje lastig zo,’ riep Lotte terug.

‘Welke buurvrouw?’ Een mannegezicht, half verborgen achter een stofmasker, tuurde fronsend vanuit het trapgat naar beneden. ‘O, ik zie het al. Jij bent de buuf van nummer 5.’

‘Ja. Sorry dat ik zomaar binnerval, ik weet dat we nog niet echt kennis hebben gemaakt –’

‘Wat kom je doen?’ Het stofmasker werd afgerukt en twee groene ogen keken haar niet al te vriendelijk aan. ‘Is het erg dringend? Ik ben nogal druk.’

‘Dat begrijp ik, maar ik zou het toch fijn vinden als je even naar beneden komt,’ zei ze ferm.

‘O... Nou, vooruit dan maar. Ik kom eraan.’ Hij denderde met twee treden tegelijk de trap af en kwam met een lichte bons vlak voor haar tot stilstand. ‘Ik ben er. Zeg het maar.’

Lotte deed snel een stapje achteruit, een beetje overweldigd door zijn dichte nabijheid. Omdat ze de afgelopen dagen van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat aan het werk was geweest, was er van een kennismakingsbezoekje nog niets gekomen – iets waar ze nu lichtelijk spijt van had. Waarschijnlijk had ze dan wel tweemaal nagedacht voordat ze met ongekamde haren, zonder make-up en op haar sloffen naar hem toe was gerend, want de nieuwe buurman was beslist de moeite van het bekijken waard.

Hij was van haar eigen leeftijd en had keurig geknipt lichtbruin haar, met een lok die nu warrig over zijn voorhoofd viel. Haar blik bleef even rusten op zijn gespierde borst, die zich precies op ooghoogte bevond. Hij droeg een zwart mouwloos T-shirt, waardoor ze een uitstekende indruk kreeg van wat eronder verborgen zat. Wauw! De nieuwe buurman was een fervent bezoeker van de sportschool, dat kon niet anders.

‘Ik, eh...’ Verward wendde ze haar ogen af van de sexy bruine krulhaartjes die boven de hals van zijn shirt zichtbaar waren en richtte snel haar aandacht op zijn gezicht. Dat was helaas net zo verwarrend. De groene ogen die haar afwachtend aankeken bleken van dichtbij kleine goudgele vlekjes te hebben, die haar onmiddellijk deden denken aan dansende kaarsvlammetjes tijdens een romantisch valentijnsdiner. Ze kreeg het er warm van.

‘Wat is er?’ vroeg hij ongeduldig toen ze bleef zwijgen.

‘Lotte. Ik ben Lotte Nijboer. Van hiernaast dus...’ hakte ze, nog steeds in de ban van die intrigerende ogen. Ze stak snel haar hand naar hem uit, die hij even kort schudde.

‘Hoi. Nick Bentvoort. Was dat waar je voor kwam? Om je voor te stellen?’

Erg toeschietelijk klonk hij niet, dacht Lotte verontrust. Wat een onbeleefde hork. ‘Nee, ik kom voor iets anders. Ik, eh...’ Ze haalde even diep adem en ging dapper verder: ‘Ik heb vandaag namelijk vrij. En aangezien ik in het zomerseizoen nogal veel uren draai, is vandaag een van de weinige dagen waarop ik uit kan slapen.’

‘Ja, en?’

Ze gaf zichzelf een denkbeeldige schop onder haar achterste, stak haar kin in de lucht en richtte zich in haar volle lengte van één meter tweeënzeventig op. ‘Nou, dat betekent dat ik het niet zo prettig vind als jij op dit tijdstip van de dag gaat staan boren. Tien uur, oké, daar zal ik niks van zeggen. Maar halfnégen... En dan ook nog eens in mijn sláápkamermuur!’

Hij staaarde haar met half samengeknepen ogen verbaasd aan.

‘Begrijp ik het goed dat je bij me komt klágen? Omdat ik op een doordeweekse dag om halfnegen sta te boren?’

Voor de zekerheid deed ze nog een stapje achteruit, want hij zag er behoorlijk intimiderend uit met zijn indrukwekkende sportschoollijf. Een heel fraai lijf, dat zeker, maar afgaande op zijn reacties tot nu toe was de man zelf niet bepaald een aangenaam type. ‘Eh... klagen is een groot woord. Ik wilde alleen vragen of je misschien eerst wat minder luidruchtige klusjes zou kunnen doen zo vroeg in de ochtend.’

‘Vroeg in de ochtend?’ Hij klemde zijn lippen boos op elkaar. ‘Mens, ik had volgens de regels al om zeven uur mogen beginnen, maar uit piëteit met mijn burens heb ik expres gewacht tot acht uur. Ik nam aan dat iedereen dan wel wakker zou zijn. Dat jij toevallig vandaag wilt uitslapen, kan ik toch niet helpen? De meeste mensen doen dat in het weekend, en daar heb ik keurig rekening mee gehouden. Helaas zijn er nu eenmaal een aantal klussen die moeten gebeuren als je net verhuisd bent, en hoe sneller ze gedaan worden, des te eerder kun jij weer rustig uitslapen.’ Hij gebaarde in de richting van de voordeur en voegde eraan toe: ‘Bedankt voor je bezoekje. Je hebt je vraag gesteld en het antwoord is nee, dus je kunt wel weer gaan. Doei!’

‘Nou ja...’ Verbouwereerd staarde Lotte hem aan. ‘Echt beleefd ben je niet, hè?’

‘Ha, jij wel zeker? Alsof het zo beleefd is om meteen met een klaagzang bij je nieuwe burens op de stoep te staan. Trouwens...’ Hij keek fronsend naar de gesloten buitendeur. ‘...hoe ben je eigenlijk binnengekomen? Ik kan me niet herinneren dat ik de bel heb gehoord, laat staan de deur voor je heb opengedaan.’

Ze voelde haar wangen rood worden. ‘Dat klopt. Ik ben, eh... door de tuin gekomen. De keukendeur stond open. Ik had al een paar keer geroepen, maar je hoorde me niet.’

‘Doe je dat altijd, via de tuin zomaar bij iemand naar binnen lopen?’

‘Dat zijn we hier zo gewend ja, op het dorp.’ Verontwaardigd

trok ze haar kamerjas strakker om zich heen. Een gebaar waar ze onmiddellijk spijt van had, want de boze uitdrukking op zijn gezicht maakte ineens plaats voor een grote grijns.

‘In je ochtendjas? Hm, vreemde gewoontes houden ze er in de dorpen op na.’ Zijn blik gleed langzaam over haar schaars geklede lichaam, en haar wangen werden nog warmer dan ze al waren. Wat een nare man was dit. En daar moest ze de komende jaren naast wonen?

‘Ik was kwaad en...’ Ze zweeg abrupt. ‘Ach, laat ook maar. Dit heeft helemaal geen zin. Weet je wat? Ga jij maar lekker verder met lawaai maken. Ik doe wel een paar oordoppen in!’ Boos draaide ze zich om, en ze beende zo waardig mogelijk op haar sloffen naar de keuken, de tuin in.

‘Dat had je dan toch ook meteen kunnen doen?’ riep hij haar achterna.

Ze reageerde maar niet meer. Met een harde klap gooide ze het tuindeurtje achter zich dicht, en ze draaide het demonstratief op slot. In de toekomst zouden er geen informele bezoeken meer tussen hun twee huizen plaatsvinden, dat was wel duidelijk!

Lichtelijk geïrriteerd keek Nick de nieuwe buurvrouw na. Ze zag er best goed uit, die Lotte Nijboer, met haar korte blonde haar en blauwe ogen, maar zijn type was ze zeer zeker niet. Hij hield niet van zeurderige vrouwen. Die deden hem te veel aan Miranda, zijn ex, denken.

Hun huwelijk had vanaf het begin gerammeld, iets wat ze geen van tweeën hadden willen toegeven. De ruzies waren met de jaren heftiger geworden, en uiteindelijk bleek Miranda al twee jaar een affaire te hebben met een van haar collega’s. Nick had er niets van gemerkt, hij was er pas achter gekomen toen ze hem vertelde dat ze wilde scheiden. En ja, natuurlijk had het pijn gedaan, maar de scheiding had hem ook de gelegenheid geboden zijn leven een andere wending te geven.

Hij was de grote stad en de hectiek van zijn baan als business-

analist al een tijdje behoorlijk zat geweest. Ondanks het riante salaris was het hem steeds zwaarder gevallen om uit naam van een directie ontslagen en bezuinigingen te moeten aankondigen, die overduidelijk niet in het voordeel waren van de werknemers. Hij had het lang verdrongen, zichzelf voorgehouden dat het niet zijn schuld was dat de mensen hun baan verloren. Dat was het ook niet. Het lag aan de verkeerde beleidsvoering van hun directie, en het was zijn taak om die dwalingen recht te zetten, niets meer en niets minder. Hij deed waar hij voor werd betaald, maar het was geen fijn gevoel geweest.

Van troubleshooter voor multinationals naar directeur van een dorpsschool in Beekbrugge... Het was wel een heel ander pad dat hij nu gekozen had, maar het voelde met de dag beter. Hij keek ernaar uit om met volle kracht aan zijn nieuwe taak te beginnen. Tijdens de laatste ronde van de sollicitatieprocedure had hij al even vluchtig kennisgemaakt met het voltallige leraarteam, en die eerste ontmoeting was hem niet tegengevallen. Om zijn nieuwe collega's alvast wat beter te leren kennen voordat het nieuwe schooljaar begon, had hij hen uitgenodigd voor een informele housewarmingparty. Die had hij aan het eind van de volgende week gepland, en uiteraard moest het huis er dan wel klaar voor zijn. Hij kon dus maar beter ophouden met luiëren en heel snel aan de slag gaan.

Onderweg naar zijn werkkamer op de eerste verdieping, waar hij bezig was geweest een paar planken te bevestigen, bedacht hij dat hij de nieuwe buurvrouw ook wel kon uitnodigen voor de housewarming. Als ze zelf op het feest was, kon ze moeilijk klagen over burengerucht.

'Goed plan, Bentvoort,' mompelde hij, zich afvragend hoe zijn mooie buurvrouw eruit zou zien als ze iets anders droeg dan een oude kamerjas en een paar sloffen. Hoewel die kamerjas eigenlijk best spannend was geweest. Ze had vast niet in de gaten gehad dat de dunne stof veel meer prijs gaf dan ze waarschijnlijk had willen laten zien.

Hij pakte zijn hamer op, draaide het volume van de radio omhoog en schoof het stofmasker over zijn mond. Het leven in Beekbrugge was beslist een stuk interessanter dan hij zich had voorgesteld.

Zodra ze weer in haar eigen huis was, liet Lotte zich verbouwe-reerd op een keukenstoel vallen. Wat een onbeleefde vent was die nieuwe buurman. Vreselijk! Hij had haar echt totaal niet se-rius genomen.

Uiterlijk zei dus echt helemaal niets, dat bleek maar weer eens, want om te zien was hij honderd procent haar type. Als ze hem tijdens een stapavondje in de Bierbron was tegengekomen en niet had geweten dat hij haar buurman was, zou ze misschien zelfs wel een poging hebben gewaagd om hem over te halen tot een spontane flirt. Aan een flirt zaten echter een begin en een ein-de, en bij haar duurde het nooit lang voordat dat einde kwam. Buren was je voor járen. Iets beginnen met je buurman was dan ook geen goed idee. En zeker niet met deze buurman!

‘Miauwww...’ Jason, de grijze Griekse kater die ze twee jaar geleden samen met zijn zusje, Diette, had geadopteerd, sprong al kopjes gevend op haar schoot.

‘Och lieverd, heb je me gemist?’ Automatisch streeelde ze zijn zachte lijf, haar gedachten nog steeds bij de buurman. ‘Vrouwtje was even hiernaast. Vanwege dat lawaai van vanmorgen. Dat vond jij ook niet leuk, hè?’

De kat keek haar aan alsof ze haar verstand had verloren.

‘O, ik snap het al.’ Lotte schoot in de lach. ‘Je bedoelt te zeg-gen dat je dat lawaai allang vergeten bent, en gewoon heel graag je ontbijt wilt. En wel nu, als het even kan. Is dat het?’

Jason sprong enthousiast van haar schoot op het aanrecht, zijn ogen gericht op het blikje kattenvoer dat daar stond.

‘Ja, dus,’ constateerde ze, gehoorzaam overeind komend.

Ze had het deksel nog niet verwijderd, of Diette stond al naast Jason op het aanrecht.

‘Hé, wegwezen hier!’ riep ze verontwaardigd uit. ‘Jullie weten best dat dat niet mag. Eraf! En gauw!’

Gewillig sprongen de katten op de grond, om vervolgens luidkeels miauwend om Lottes benen heen te draaien, net zolang tot ze hun etensbakjes had gevuld. Ze vlogen erop af alsof ze al drie dagen geen eten hadden gehad.

‘Hongerlappen!’ mopperde ze, maar ze lachte erbij.

Lotte stond nog steeds vertederd naar de twee etende katten te kijken toen ze ineens de ringtone van haar mobieltje hoorde. Zoekend keek ze om zich heen. ‘O, daar ben je,’ mompelde ze, de stapel ongelezen folders op de keukentafel opzijduwend. Met gefronste wenkbrauwen staarde ze naar de oplichtende display. Fabienne... haar jongste zus. Wat raar. Die belde zelden of nooit, laat staan ’s ochtends vroeg. Snel nam ze het gesprek aan. ‘Hoi, Fabienne, met mij.’

‘Nou zeg, dat werd tijd ook,’ klonk Fabiennes snibbig stem. ‘Ik wou net weer ophangen.’

‘Ik kon mijn mobieltje zo gauw niet vinden.’

‘O, ik dacht dat je me opzettelijk zo lang liet wachten.’

‘Waarom zou ik? Ik vind het juist leuk dat je belt.’ Lotte ging er maar even bij zitten. Ze kende haar zus al langer dan vandaag. Als Fabienne in zo’n aanvallende bui was, kon het gesprek wel eens langer duren dan ze hoopte. ‘Is er iets aan de hand, dat je zo vroeg op de ochtend belt?’

Aan de andere kant van de lijn klonk een gefrustreerde zucht. ‘Hoezo? Ik ben je zus. Zussen kunnen elkaar toch ook bellen als er niets aan de hand is? Ik kan het ook niet helpen dat jij het altijd te druk hebt voor een praatje.’

Lotte rolde even met haar ogen. O, dus nu was het haar schuld dat ze zo weinig contact hadden? Ze besloot er niet op te reageren. ‘Ach, des te meer hebben we te vertellen als we elkaar dan eindelijk spreken,’ zei ze liefjes. ‘Alles goed met je?’

‘Ja hoor, alles gaat goed met me. Met jou ook?’

‘Prima.’

‘Mooi. Mama maakte zich een beetje zorgen over je. Ze vroeg zich af waarom je de laatste tijd zo weinig belt.’

‘Dat weet ze toch? Het is topdrukte in de tearoom. Ik werk me drie slagen in de rondte en –’

‘Druk hebben we het allemaal, dat is geen excuus,’ viel Fabienne haar in de rede. ‘Dus misschien kun je haar zeer binnenkort even bellen, dan is zij ook weer gerust. Ze wil je graag even persoonlijk spreken, want ik weet niet of je het in de gaten hebt, maar het familieweekend is al over een paar weken. En er moet nog het een en ander geregeld worden. Daar bel ik dus voor.’

Lotte kon nog net een kreun binnenhouden. Het familieweekend hing al maanden als een zwaard van Damocles boven haar hoofd. Haar ouders waren binnenkort veertig jaar getrouwd en hadden besloten dat te vieren met een ‘gezellig familieweekend’ op Ameland. Op zich best een leuk idee, ware het niet dat Lotte haar familie helemaal niet zo gezellig vond.

Haar twee zussen – de zes jaar oudere Bettine en de acht jaar jongere Fabienne – hadden een totaal ander karakter dan zij, en dat gecombineerd met het grote leeftijdsverschil, zorgde voor een nogal gecompliceerde zussenrelatie. En haar ouders waren best lief, maar hun nogal conservatieve levenshouding had altijd haaks gestaan op wat Lotte van het leven verwachtte. Niet voor niets was ze meteen na haar eindexamen naar het buitenland vertrokken, op zoek naar de liefde, warmte en intimiteit die binnen hun gezin zelden te vinden was.

Alleen, het bleef wel haar familie, en ze had een definitieve breuk met hen altijd willen vermijden. Zolang het contact bij een telefoongesprek of een oppervlakkig verjaardagsbezoekje bleef, lukte dat wel aardig. Of haar dat een heel weekend lang ook zou lukken, betwijfelde ze echter.

‘Ben je daar nog?’ informeerde Fabienne pinnig. ‘Je bent zo stil.’

‘Ik ben er nog. Wat moet er dan geregeld worden? Ik dacht dat we alles al besproken hadden.’

‘Nou, wat dacht je van het cadeau? Heb jij daar al over nagedacht?’

‘Ze wilden toch een nieuwe televisie? Zo’n grote flatscreen? Daar zou Bettine achteraan gaan.’

Weer zo’n geïrriteerde zucht aan de andere kant. ‘Dat heeft ze allang gedaan natuurlijk. Dat hadden we toch afgesproken? Maar dat ding moet ook nog aangeboden worden. En nu dachten we... als jij dat nou eens doet? Op een beetje creatieve manier? Jij kunt leuk schrijven en je zingt ook best wel aardig, dus als jij nou eens een mooi lied maakt over die veertig jaar lief en leed die ze met elkaar hebben gedeeld? Iets wat makkelijk in het gehoor ligt, met een refrein dat iedereen mee kan brullen. Ik weet zeker dat papa en mama dat heel erg zullen waarderen.’

‘Nou, eh... ik denk niet dat ik –’

‘Mooi, dat is dan afgesproken. O, en ik heb zojuist voor negen personen gereserveerd voor het feestdiner. Stef en ik, Bettine, Bas en de twee meiden, pa, ma en jij...’

Lotte slikte even. Zoals altijd was zij weer de enige ‘alleenstaande’ aan de familietafel. Dat was het enige nadeel van single zijn. Ze kon de neerbuigende opmerkingen nu al horen: *nog steeds geen vent aan de haak kunnen slaan, Lotte? Misschien moet je niet zo kieskeurig zijn. Daar heb je de leeftijd niet meer voor...* ‘Maak er maar tien van,’ flapte ze eruit voor ze goed en wel besepte wat ze zei.

‘Tien?’

‘Ja, ik breng iemand mee. Mijn vriend. Is dat zo raar?’

Het bleef even stil. ‘Nee, maar... ik wist niet dat je een vriend had.’

‘Het is nog niet zo lang aan,’ verzoon Lotte ter plekke. ‘Vandaar.’

‘O. Weet mama het al?’

‘Ik wilde haar vanavond bellen om het door te geven. Je bent me net voor.’

‘Het was anders heel fijn geweest als je daar iets eerder mee

was gekomen. Nu moet ik niet alleen die man van het restaurant weer bellen, maar er ook nog een hotelkamer bij boeken,' foeterde Fabienne verontwaardigd.

'Hoe kan dat nou? Ik heb toch al een kamer? Je hoeft het hotel alleen maar door te geven dat het geen een- maar een tweepersoonskamer wordt.'

'Daar wilde ik het net met je over hebben. We hebben voor de meiden al een aparte kamer moeten nemen, omdat het hotel geen vierpersoonskamers had, alleen maar twee- en driepersoons. En toen hebben we een driepersoons genomen, omdat we dachten dat jij dan wel bij hen op de kamer kon. Dat scheelt in de kosten, en jij bent toch maar alleen.'

'Dat hebben jullie dan mooi verkeerd gedacht,' zei Lotte ferm. 'Ik wil geen gedeelde kamer, dat heb ik al eerder aangegeven. Als het hotel vol zit, dan boek je voor mij maar gewoon een ander hotel. Zo groot is Ameland nou ook weer niet. Maar ik ga niet bij die twee op de kamer.'

'Het zijn anders wel je nichtjes,' zei Fabienne gemelijk. 'Zo vaak zie je die niet, en -'

'Ik verheug me erop om ze een heel weekend lang te zien, maar drie nachten een kamer met ze delen gaat me te ver. En bovendien is dat nu toch van de baan, omdat ik, eh... mijn vriend meebreng.' Ze kromp even in elkaar. Een niet-bestaande vriend... Hoe moest ze zich hier nu weer uit redden? Voordat haar zus dieper op het onderwerp in kon gaan, riep ze snel: 'Sorry, Fabienne, ik moet ophangen, er wordt aan de deur gebeld. We spreken elkaar nog wel. Ajuus!'

Met een driftige zwiep verbrak ze de verbinding. Nou ja, wat dachten ze wel? Haar wegstoppen bij de kinderen omdat ze 'maar alleen' was? Mooi niet. Vier dagen doorbrengen met haar familie was al erg genoeg. Een kamer voor zichzelf was pure noodzaak om het vol te kunnen houden. Briesend van verontwaardiging schoof ze haar stoel achteruit en beende naar het koffiezetaapparaat. Na dit gesprek had ze absoluut een dubbele espresso no-

dig – en dan ging ze daarna eens even heel snel bedenken hoe ze het probleem van ‘de nieuwe vriend’ moest oplossen.

Ze had net het espressoapparaat aangezet, toen er daadwerkelijk werd aangebeld. Frosend trok ze haar kamerjas wat dichters om zich heen en liep naar het halletje. Ze gluurde eerst even voorzichtig door het raampje van de voordeur, maar toen ze zag wie er op de stoep stond, trok ze met een brede glimlach de deur open. ‘Ysolde! Wat gezellig. Sorry, ik loop nog in mijn kamerjas.’

‘Ja, ik hoorde al van Emma dat je vandaag vrij was. Ik hoop dat ik je niet uit bed heb gebeld?’

Lotte grimaste. ‘Nee, dat heeft de buurman al gedaan. Niet gebeld, maar geboord. Kom binnen, wil je ook koffie? Loop even mee naar de keuken, ik wilde net een espresso voor mezelf maken.’

‘Mag het ook thee zijn?’ informeerde Ysolde, gehoorzaam achter haar aan lopend.

‘Tuurlijk. Ik heb gewone thee, maar ook een heerlijke bergthee, met onder andere oregano, marjolein en munt. Is dat wat?’

‘Klinkt heel lekker.’

‘Oké, krijg je die. En dan kun je me ondertussen vertellen waar ik dit bezoek aan te danken heb.’ Lotte zette de waterkoker aan en pakte de grote glazen pot waarin ze de bergthee bewaarde. Een speciale thee die ze zeker niet voor iedereen maakte, maar Ysolde, de tante van haar vriendin Suzan, was nu eenmaal niet iedereen.

Ze kwam oorspronkelijk uit het Westland en woonde sinds kort in een vakantiehuisje op het terrein van het oude verlaten sanatorium van Beekbrugge. Zo kon ze beter toezicht houden op de verbouwing van het grote statige pand, waarin ze een spiritueel centrum wilde vestigen. De gemeente had een paar weken geleden toestemming gegeven en Ysolde was meteen met de verbouwing begonnen. Haar enthousiasme was zo aanstekelijk, dat de bouwvakkers die ze had ingehuurd vrolijk fluitend hun

werk deden. En hoewel ze al tegen de zestig liep, stond ze erop zelf ook de handen uit de mouwen te steken. Ze hanteerde net zo makkelijk een zware klopboormachine of een cementtroffel als de mannen op de bouwplaats, en er was niets spiritueels aan de manier waarop ze leiding gaf aan de bouwploeg. Lotte vond haar een fantastisch mens. Een die absoluut haar speciale thee verdiende.

‘Ik was net bij Emma in de bakkerij om brood te halen,’ zei Ysolde, die geïnteresseerd toekeek hoe Lotte de thee bereidde. ‘Ze vertelde me dat haar vader heel druk is met het leegmaken van zijn kelder. Hij wil er een hobbyruimte van maken, maar nu blijken er nog een heleboel dozen met oude kerstspullen uit de tijd van zijn ouders te staan. Dat lijkt me wel wat voor het centrum. Om de boel daar een beetje te versieren voor de kerst. Dat scheelt weer in de aanschafkosten. Emma’s ouders wilden die dozen eigenlijk al bij het grofvuil zetten, maar als ik wil, mag ik ze zo hebben.’

Lotte schoot in de lach. ‘Jeetje, Ysolde, de mussen vallen bijna van het dak, zo warm is het. Hoe kun je in vredesnaam nu al aan kerst denken?’

‘Ja, rijkelijk vroeg, ik weet het,’ gaf Ysolde toe terwijl ze de dampende mok thee aanpakte die Lotte haar overhandigde. ‘Het was dat Emma erover begon. Ze willen er zo snel mogelijk vanaf, vandaar. Ik denk dat ik er wel iets aan heb, dus toen heb ik aangeboden om ze dan vandaag meteen maar op te halen. Het sanatorium heeft opslagruimte zat, en dan kan ik er in een verloren uurtje alvast een beetje in snuffelen.’

‘Jij en een verloren uurtje? Ik dacht dat jij altijd tijd tekortkwam.’

‘De afgelopen weken wel, maar op dit moment is het op het terrein wat rustiger vanwege de bouwvak. Ik ben nu voornamelijk binnen bezig.’ Al pratende ging Ysolde aan de keukentafel zitten. Ze wachtte even tot Lotte ook zat en vervolgde: ‘Ik vroeg me alleen af of jij misschien ook belangstelling hebt voor die do-

zen. Vanwege de tearoom. Vandaar dat ik even langskom, want ik zou het vervelend vinden als ik ze voor jouw neus wegkaapte.’

‘Nee hoor, neem jij ze maar. Ik heb al zoveel kerstrommel verzameld in de afgelopen jaren. Ik moet er niet aan denken om nog meer op te moeten slaan. Zijn het veel dozen?’

‘Ja, Emma had het over een stuk of tien, twaalf. Ik hoop wel dat ze allemaal in mijn autootje passen, anders moet ik nog een keer rijden.’

‘Dat is best wel veel. Zal ik met je meegaan? Ik ben toch vrij vandaag, en dan kan ik je helpen sjouwen,’ stelde Lotte voor.

‘Meen je dat? Nou, daar zeg ik geen nee tegen. Wel zo gezellig. Ik wilde rond een uur of vier gaan, komt jou dat ook uit? Ik heb namelijk nog een handvol werklui rondlopen, en tegen die tijd houden ze ermee op. Als ze aan het werk zijn, ben ik liever zo veel mogelijk in de buurt om een oogje in het zeil te houden. Je wilt niet weten wat er allemaal misgaat als ik dat niet doe.’

‘Tussen vier en halfvijf is prima,’ zei Lotte. ‘Zeg, zit er tussen die bouwvakkers van jou niet een leuke vent die een weekendje met mij naar Ameland wil?’

Ysolde keek haar verbaasd aan. ‘Hou je me nou voor de gek? Jij hoeft maar één keer te fluiten en de mannen komen op een holletje naar je toe. Daar heb je mij en mijn bouwvakkers toch niet voor nodig?’

‘Jawel, want het gaat om een platonisch weekendje, waarbij de indruk moet worden gewekt dat we een zeer gepassioneerd, zeer verliefd stel zijn. De leuke man die ik nodig heb, moet goed kunnen acteren en genoeg willen nemen met schone schijn in plaats van het echte werk. En helaas zijn dat niet de mannen die op een fluitsignaal van mij aan komen rennen.’

‘Ja, dat verandert de zaak nogal.’ Ysolde moest er wel om lachen. ‘Het klinkt allemaal heel spannend. Vertel, wat heb je je nu weer op de hals gehaald?’

‘We hebben binnenkort een familieweekend op Ameland vanwege het veertigjarige huwelijk van mijn ouders.’ Lotte rol-

de even met haar ogen. ‘Nu ben ik al niet zo dol op dat soort dingen, maar ze hadden ook nog eens bedacht dat ik wel bij mijn twee nichtjes van negen en twaalf op de kamer kon, omdat ik de enige single in het gezelschap ben. Daar was ik behoorlijk kwaad om, en toen heb ik in een onbewaakt ogenblik gezegd dat ik tegenwoordig een vriend heb en dat ik dus gewoon ook een tweepersoonskamer wil hebben. Het probleem is uiteraard dat die zogenaamde vriend helemaal niet bestaat.’

‘En omdat je die opmerking niet meer wilt terugdraaien, ben je nu op zoek naar een nepvriend,’ begreep Ysolde.

‘Precies. Het probleem is alleen dat ik geen idee heb wie die rol op zich zou moeten nemen. De mannen die ik ervoor zou kúnnen vragen, kennen het woord platonisch niet, en degenen die het wél kennen, vallen zo duidelijk niet op vrouwen dat iedereen meteen snapt dat het allemaal nep is. Dat zou het allemaal nog veel erger maken, want dat wordt me dan de rest van mijn leven onder de neus gewreven. Ze zitten altijd al zo te zeuren over het feit dat ik nog steeds alleen ben. Daar kwam het ook een beetje door. Ik ben het gewoon zat om het zogenaamde buitenbeentje te zijn. Het idee dat ik vier dagen op een eiland moet zitten met mijn gelukkig getrouwde zussen en zwagers bezorgt me echt slapeloze nachten.’

‘Niet doen,’ zei Ysolde met een troostend klopje op haar arm. ‘Je vindt heus wel iemand. En anders vraag je maar aan Suzan of je Lyam voor een paar dagen mag lenen. Dat vindt ze vast wel goed.’

Lottes gezicht klaarde op. ‘Daar zeg je zowat, dat is ook nog een mogelijkheid. Hoewel... ik denk niet dat Lyam staat te springen om Suzan een heel weekend alleen te laten. Ze zijn heel druk met de voorbereidingen van hun bruiloft.’

‘Ze trouwen pas met Kerstmis,’ zei Ysolde verontwaardigd. ‘Hij kan heus wel een paar dagen weg. En bovendien heeft hij niet al te veel in te brengen bij de plannen voor de bruiloft, als ik het zo hoor. Suzan weet precies wat ze wil.’